

Изведнъж вратата се отвори и една жена се показа, прегърбена под тежестта на голям товар лук. Децата радостно се затекоха към нея.

— Гост имаме, мамо, гост!

Жената остави товара, бавно се изправи като подпри ръка на кръста си и мрачно погледна непознатия. Лицето ѝ, по което личиха следи от чудна красота, бе преждевременно застаряло и загрубяло. Напласена и свикнала със всякакви произволи, тя не очакваше нищо добро от посещението на този богат чужденец.

Непознатият се извърна към нея и я поздрави с движение на ръката.

— Прощавай, стопанке, — рече приветливо той. — Бурята ми свари тъкмо край вас. Имаш ли нещо за ядене?

Поуспокоена, жената пристъпи към него, поклони се три пъти и целуна ръкава на дрехата му.

— Добре дошъл, чужденецо, Господ добро да ти дава. Да беше стопанинът ми в къщи щях по-добре да те нагостя. Но щеще процавам. От четири недели той работи ангария в града и не може да ^ипрепечели ни черна аспра за в къщи. А пък кефалията иска от нас на половин цена да му продаваме месото, виното и житото. Сякаш не сме манастирски хора... Дай на епископа... дай на кефалията... На нас какво остава?

И тя се разлута да приготви вечерята. Попари малко сух хляб с козе сирене, донесе паничка мед и срязва една едра тъмнозелена диня.

— Ако е червена татко ще си дойде — каза малкият Драган, Динята беше червена.

— Ти изглеждаш да си от Търново, болярино. Голям път си изкарал до тука. — И жената го изгледа боязливо изпсид вежди. —